

графіті
В. Олександр
ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

ДЕРЕВА
НА
ДАХАХ

Роман

Харків
«Фоліо»
2010

діагональна композиція

Коли Анжелка якось обмовилася, що ніколи в житті не була в Івачеві, не бачила ні того величезного ставу, ні старого соснового лісу над ним, я запропонував їй зробити туди екскурсію вихідного дня. А з новою роботою вихідних тепер у мене більше ніж треба. І я сказав їй, що взагалі нема ніякої проблеми кудись поїхати: чи то в Івачів, чи до Почаєва, а чи й навіть до найдовшої у світі печери в Кривче. Або просто до Проскурова на базар.

— До печери я сі бою! — виповіла Анжелка своїм милим прононсом а-ля коропецький інтернат, а я полегшено зітхнув, що вона пропустила повз вуха базар.

Про базар у мене вирвалося просто так.

— Ну, тоді на Івачів, — заспокоїв я її.

— Шо-шо?

— Печер я і сам не люблю. На Івачів, — повторив я ще раз, тим більше, що після «бундесу» і всіх цих проблем з головою вже й забув, коли туди востаннє їздив.

Відтак ще звечора попросив у Інки ключі від машини, мовляв, на рибалку, й із самого рання повіз своє шоколадне щастя ближче до природи, до води і сосен. А щоб приємне з приємним, то й спінінги свої прихопив і, звичайно, друзяку «Нікона», як же без нього?

— А чо' така маленька? — перше, що сказала Анжелка, побачивши Інчину «туфельку». — О, то ти навчиш мене знимкувати? — це вже після того, як сіла на фотоапарат. — Видиш, який ти!.. — не давши відповіді. — Ти обіцяв?

— Звичайно, навчу.

— А видиш! Я зберегла, — пошарудівши у сумочці, з посмішкою витягла пакетик ароматизованих «Contex XXL».

— Ага!

— Шобись знову не казав, що забув.

Коли я продемонстрував їй нову упаковку таких же, то вже її черга була вигукувати: «Ого!» — хоча, чесно кажучи, у наших з Анжелкою сексуальних експериментах не завжди до презервативів і доходило. А оте своє неперевершене «ого!», я вже знав, вона пізніше повторить ще разів зо двадцять. Утім, мені було навіть приємно ось так постійно її чимось дивувати.

— Ого, яка у тебе колюча борода! І вже сива... Місцями руда, місцями сива! — як почалося з першого ж вечора, так триває й досі.

Але тут вона не виняток. І вона, і всі інші мої жінки, і обидві дружини також помічали у моїй бороді саме те, чого й самі найбільше боялися. Анна-Марія Кі то радила просто вищипувати ті тоді ще поодинокі сивинки, зрештою, вона і сама так робила. А вже просто Марія, навпаки, вважала, що сивина у бороді додає моїй селянській пиці інтелігентності. Це вже потім до неї дійшло, що сивію я винятково від горілки. Анжелці про те, що у мене з горілкою особливі

стосунки, я поки що промовчав. Думав, може, сама здогадається, але бачу, їй і діла нема до моїх фобій. Може, так і краще. Вона живе у своєму світі, де від своїх проблем зашкалює, і мої їй ні до чого.

До заправки Анжелка весело розповідала, як любить природу і як їй, з її кольором шкіри, буває непросто у сільській місцевості. Бо ж і гід підходящий не часто трапляється, та й народ у нас ще не позбавлений расової бацили — і щоразу якісь місцеві уроди починають зачіпати: «О-о, диви-диви! Жива негритоска!»

— Нібито я маю вмєрти, і вже тоді вони нарешті сі вспокоят! — зітхнула Анжелка. — Я колись одному заледве носила відкусила, зшивати возили, — похвалилася, поправляючи окуляри.

— Ти не хвилюйся, — вирішив я попередити її одразу. — У мене також не все добре з головою, але я тоді просто зупинюсь. Головне, щоб була вода запити пігулки. Бо може раптово початися головний біль... А у мене сьогодні і вода, і пігулки, так що не хвилюйся, — сказав я, краєм ока милуючись її стильними окулярами.

Ці продовгуваті окуляри-лектори настільки пасували до її кругленького шоколадного личка, що спершу я навіть запідозрив, чи вони, бува, не іграшкові. І ще я подумав, як їй і справді може бути нестерпно серед усіх цих наших білих недоумків.

— Я сі й не хвилюю, — відповіла Анжелка.

Мабуть, вона мені і не дуже вірить. Я ж її уже не вперше лякаю своєю хворою головою, але при ній мене ще жодного разу не клинило.

На заправці вона попросила дві гривні й вернулася із пластиковим стаканчиком чорної кави, сказала, що без цукру.

— Хочеш? Я і тобі принесу?..

Я залив на тридцятку дев'яносто п'ятого, і вусатий заправник, в очах якого читалося німе, риторичне: «І де таку чорну мавпу взяв?» — побажав нам щасливої дороги. Колись я за такий погляд міг і між роги ввалити. Втім, колись усіх цих старіючих мачо, що знімали молоденьких, я і сам вважав довбаними крестинами. Проте тепер, відколи знайшлася Анжелка і моє життя начеб наповнилося якимсь дивним теплим світлом, якого я вже давно не відчував, мені вже просто начхати, хто там і що подумає чи як подивиться.

— Компактне, затишне місто, повне зелені і води, — жартома кинув я, коли поминули бляху з перекресленим червоною рисою написом «Тернопіль», бо вже й не пам'ятаю, коли востаннє проводив екскурсію за місто.

Але Анжелка мовчки слухала «Ретро-FM» і дивилася на прилеглі поля й села, і мої заліпухи, здавалося, пропускала повз вуха... Сіра стрічка шосе, дерева, хати, люди, корови, кури, гуси, собаки, коти — все, як завжди. На котів я взагалі намагався не звертати уваги. А коли ми вже повернули з головної на Івачів-Горішній, раптом запитала, чи не хочу, аби вона залишила мені трохи кави? Я сказав, що хочу. І додав: «Щоб знати усі твої грішні думки», — дебільний жарт, особливо перед тими знаменитими ямами, що там починаються. І ніхто й ніколи мені з таким старанням ще не беріг ковток кави на дні стаканчика, і ніколи ще та кава з авто-

ЗМІСТ

діагональна композиція	5
дитячі сни	12
кулінарія. бананова дієта	14
шоколадне щастя	26
історія хвороби	29
жінки і машини	42
чайка-2м.	49
янгол на снігу	58
найближчі гори	61
чорна вдова	65
двійник вікя	68
дієтична кола	78
найкращий стимулятор	79
електрик сідоров	80
дитя африки	82
погляд афродіти	89
в сенегалі...	91
пересуньки. київське безсоння	93
дружна сім'я	102
естетика жахливого. котячі історії	106
харків, кулетет, ріка і місто	113
київ, експансія тощо	121
коза з козятина	128

ліки від депресії	140
сашуня й орко	142
кі	155
десять тисяч років щастя	162
сценаристи	163
тернопіль і околиці	173
сага про мансарди	185
дерева на дахах	190
весільний генерал і полковник-дзига	194
геній з похмілля	200
feroux gens...	216
наодинці з містером шоном	238
дванадцять місяців	243
день міста	245
бульвар шевченка, люди і дерева	253
кораблик наче равлик	258
новий світ	262
пуська-ляпуська, нусік і його вуйко сьома	268
скажена корова	275
варшавський ленд-арт	277
цей дощ надовго	280
улюблені історії	283
хай живе картопля!	289
побачити дятла	297
солодкий дим вітчизни	304
зав'язування хусточки магічно	318
перші опеньки	319
йоханийбабай	323
осінній марафон	325
стара дорога. woodland	328
«форд-ескорт»	333